

fat istedet; men kunne vi ikke sige, at de ere tvungne ud, maae vi sige, at de have gjort Pladsen ledig, og skabt Forlegenheden i det Dieblik, hvor der skulde handles, saa maae vi, i det Mindste foreløbig, finde os i, at de Kræfter benyttes, som nyde Tillid hos de væsentligste Mænd, hvoraf Ministeriet er sammensat. Og nu denne Mand, som man anklager saa haardt, og hvis Udygtighed i Administrationen jeg mange Gange har fremhævet, hvor jeg har faaet Uret i dette Thing, staaer han dog ikke i en væsentlig Grad i Sammenhæng med den Krigsføring, vi sætte saa megen Priis paa? (Nei!). Han er bleven celebereret her i Hovedstaden som den Mand, hvis Navn for en væsentlig Deel er knyttet til Krigsføringen (Lehmann: I Rikshuset!). Det er en Kjendsgjerning, hvad enten det nu er med Rette eller Urette. Han var ikke Anfører, men det var Louvois og Carnot heller ikke, og dog tillagde Efterverdenen dem den største Tjeneste af den Krigsføring, som fandt Sted i deres Tid; jeg sammenligner ham ikke med Louvois (Munterhed), jeg har allerede tidligere sagt min Mening derom, men jeg siger kun, at de, som sætte Priis paa Krigsføringen, kunne ikke kaste et saadant Brag paa den Mand, som paa saadan Maade er bunden til den. Han er gaaet en Vej, hvor jeg, for mit Bedkommende idetmindste, troede det havde været bedre at gaae en anden. Jeg er netop først kommet til dette Punkt, fordi det paa eengang er det stærkeste og det svageste, forekommer det mig, i den hele Sag, idet Angrebet er stærkest, og i en vis Maade troer jeg, at det er den Anskuelse, som er bedst begrundet; men paa den anden Side er det ogsaa det Punkt, som meest viser, hvor idet klogt det er i dette Dieblik at gjøre Angreb af den Natur; thi set, at vi ved vore Angreb paa denne Personlighed bragte ham til at træde tilbage, og med ham skaffede en Opøsning tilveie ved Tilbagetrædelse af Den, som ofte er nævnt som et Hovedmoment, et Hovedled i det hele Ministerium, var det saa klogt, naar vi først ere komne til den Erkjens-

selse, som jeg troer vistnok allerede Mange dele, at Dieblicket ikke er kommet til en Forandring af denne Art? Vilde det ikke være langt klogere, end at komme til en uvis Afgjørelse af dette Spørgsmaal, om denne Adresse aldeles forsvandt, om den hørte op paa dette Sted, og vor hele Anerkjendelse af dens Værd laa deri, at vi havde hørt Udtalelser, og jeg vil sige navnlig Udtalelser som de af den ærede Premierminister paa den ene Side og det ærede Medlem fra Aarhus (Datterstrøm) paa den anden Side?

De andre ærede Medlemmer af Cabinettet tage mig det ikke ilde op, at jeg er saa frit at omtale dem; jeg har ikke taget Initiativet dertil; jeg vil dermed imidlertid ikke bebrejde det ærede Medlem, som har gjort det, det kan være en god Sag og en god Bane. Han sagde om Indenrigsministeren, at han vil beholde ham „indenrigs,“ men ikke som Minister. Men der er jo Ingen, som har tænkt paa hans Landsforviisning (Katter), og der er altsaa en ringe Raade i, at han vil beholde ham indenrigs. Iøvrigt er det ærede Medlem ikke Indenrigsminister, uden af særdeles Belvillie; han er det kun midlertidig, og jeg seer i hans Tilstedeværelse i Ministeriet en meget stor Tjeneste, en overordentlig stor Tjeneste; thi han har derved sat Ministeriet istand til at gaae fremad med Rigsdagen og bringe den hele nødvendige Sag til Udførelse, og jeg er ligesaa overbevist om, at den forrige Krigsminister, som gjorde et stort Skridt til vor Krigsforvaltnings Fremfriden i administrativ Henseende, vistnok ligesaa lidt som den ærede Indenrigsminister blev tvungen ud af Cabinettet; der har været Combinationer, antager jeg, thi slige Ting ligge i Luften, som have bragt ham til hellere for en Tid at hvile paa sine Laurbær; thi der er Intet, som hindrer ham fra atter at dukke op; som Indenrigsminister vilde jeg for mit Bedkommende ikke sætte Priis derpaa, skøndt jeg dog ikke vilde gjøre nogen Indvending imod, om han i dette Dieblik havde været Indenrigsminister.